

zák., jež soud vyloučil neprávem, vycházejí z mylného výkladu zákona. Poněvadž však obžalovaný, jak rozsudek rovněž zjistil, peníze, jež měl k řečenému účelu dále odevzdati, k tomu účelu neodvedl, nýbrž si je zadržel a přivlastnil, použiv jich k zaplacení svých procesních útrat, naplňují skutková zjištění rozsudku beze vší pochyby objektivní skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák. Nevadí, že obžalovaný tu vystupoval jako nezmocněný jednatel — negotiorum gestor; vždyť i zmocněnec se dopouští zpronevěry, když, nemaje připravenou dostatečnou úhradu, použije svěřených peněz ke svým účelům. (Sb. víd. nejv. s. č. 208, 1281). Nalézací soud, vyloučiv objektivní skutkovou podstatu zpronevěry právně mylným výkladem zákona pro domnělý nedostatek způsobilého předmětu — věci svěřené — zavinil zmatečnost rozsudku podle č. 9 a) § 281 tr. ř. Jest tedy odůvodněno, by rozsudek byl zrušen; poněvadž se nalézací soud otázkou subjektivní viny vůbec nezabývá, nelze rozhodnouti ve věci samé a bylo proto uložiti soudu prvé stolice, by věc znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3760.

I státní zástupce musí v průvodním návrhu udati přesně a určité skutečnosti a body, jež mají býti provedením důkazních návrhů prokázány.

Nalézací soud nemusí přihlížeti k návrhům, směřujícím k tomu, by dalším šetřením byl teprve získán průvodní materiál, by se výsledkem svědků teprve zjistilo, zda mohou ve směrech v návrzích naznačených učiniti nějaké závažné údaje buď ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Důkaz spisy musí býti konkretisován.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Zm I 797/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. října 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čis. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a nov. čis. 31/1929 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství spatřuje zmatek podle čis. 4 § 281 tr. ř. v tom, že nalézacím soudem byly zamítnuty důkazy při hlavním přelíčení navrhované, a to výsledkem svědka lékaře MUDr. H-e o tom, co mu obžalovaný zaplatil za lékařské ošetřování a na jakou nemoc byl léčen, výsledkem svědka MUDr. B-a o tom, co shledal u obžalovaného při posledních dvou prohlídkách, a opatřením vojenských spisů o prohlídkách obžalovaného vojenskými lékaři, které toho času nejsou po ruce. Státní zastupitelství má za to, že zamítnutím těchto průvodních návrhů byla porušena zásada materiální pravdy, a projevuje názor, že

vzhledem k pochybnostem, které nalézací soud sám vyslovil v rozsudku ohledně choroby obžalovaného, by mohla připuštěním a provedením navržených průvodních prostředků býti prokázána vina obžalovaného. Zamítnutí těchto návrhů se stalo právem a nemůže býti podkladem pro uplatňovaný zmatek proto, že tyto návrhy již po formální stránce neodpovídají ustanovení § 222 tr. ř., podle něhož se vyžaduje, by navrhovatel udal přesně a určitě skutečnosti a body, jež mají býti provedením důkazních návrhů prokázány. Z podstatného doslovu průvodních návrhů, tak, jak jsou zaznamenány v jednacím protokole, je však zřejmo, že směřují jen k tomu, by dalším šetřením byl teprve získán průvodní materiál, by se výsledkem svědků teprve zjistilo, zda mohou ve směrech v návrzích naznačených učiniti závažné údaje buď ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Důkaz vojenskými spisy postrádá veškeré konkretisace. K takovýmto návrhům nemusel nalézací soud vůbec přihlížeti (viz rozh. čís. 2818 sb. n. s. a j.).

Čís. 3761.

Právní zásada, vyslovená plenárním rozhodnutím sb. n. s. čís. 3310, že, byl-li na zmateční stížnost, podanou (jen) ve prospěch obžalovaného, zrušen rozsudek prvního soudu a po novém hlavním přelíčení vynesena v první stolici rozsudek nový, může jím obžalovanému bez porušení zákazu reformace in peius uložen býti trest přísnější než v původním, zrušeném rozsudku, byl-li tento rozsudek napaden též v neprospěch obžalovaného odvoláním formálně bezvadným, — platí nejen pro případy, v nichž se výroky obou rozsudků co do viny navzájem kryjí, nýbrž i tehdy, když rozsudek soudu, jemuž byla věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. přikázána k novému projednání a rozhodnutí, neuznává obžalovaného vinným ve všech bodech rozsudku onoho nalézacího soudu, který ve věci původně rozhodoval.

(Rozh. ze dne 3. února 1930, Zm I 353/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. prosince 1929, pokud jím byl stěžovatel, byv uznán vinným zločinem podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, odsouzen do žaláře na čtyři měsíce, doplněného měsíčně jedním postem.

Důvody:

Rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 18. října 1928, č. j. Zm I 425/28 byla zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského (krajského) trestního soudu v Praze ze dne 11. května 1928, č. j. Tk IV 9849/27 zavržena ohledně části rozsudku, odsuzující obžalovaného pro zločin podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, naproti tomu byl rozsudek tímž rozhodnutím podle § 290 tr. ř. z moci úřední zrušen, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §§ 11 a 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř.